

# Η ΕΟΡΤΗ ΤΗΣ ΣΥΝΑΞΕΩΣ ΤΩΝ ΑΡΧΑΓΓΕΛΩΝ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Τό Σάββατον, 9<sup>ον</sup>/ 21<sup>ον</sup> Νοεμβρίου 2020, έωρτάσθη υπό τοῦ Πατριαρχείου ἡ μνήμη τῶν Ἁγίων Ἀρχαγγέλων Μιχαήλ καί Γαβιήλ εἰς τήν Ἱεράν Μονήν ἐπ' ὀνόματι τοῦ Ἀρχαγγέλου Μιχαήλ, κειμένην εἰς τήν ἀρχαίαν Ἰόππην παραθαλασσίως.

Κατά τήν έορτήν ταύτην, ἡ Ἐκκλησία συνάζεται εἰς Σύναξιν πρός τιμήν τῶν Ἀρχαγγέλων Μιχαήλ καί Γαβριήλ καί ποιεῖται μνεῖαν τοῦ γεγονότος ὅτι οἱ Ἄσώματοι οὗτοι ἀρχηγοί τῶν Ἀγγέλων ἀντέστησαν εἰς τήν κατά τοῦ Ὑψίστου ἐπίθεσιν τοῦ Ἐωσφόρου καί συνεκράτησαν μετά τοῦ θεοῦ τούς Ἀγγέλους, λέγοντες «Στῶμεν καλῶς». Ἡ Ἐκκλησία ἀσπάζεται τάς μαρτυρίας τῆς Ἁγίας Γραφῆς, Παλαιᾶς καί Καινῆς Διαθήκης, ὅτι οἱ Ἀρχάγγελοι μεθ' ὄλων τῶν Ἀγγέλων εἶναι «πνεύματα λειτουργικά εἰς διακονίαν ἀποστελλόμενα», (Ἐβρ, α', 14 ), διά τήν βοήθειαν καί σωτηρίαν τῶν ἀνθρώπων.

Συμφώνως πρός τήν Καινήν Διαθήκην ὁ Ἀρχάγγελος Γαβριήλ ἀνήγγειλεν εἰς τήν Παρθένον Μαρίαν τήν ἐκ Πνεύματος Ἁγίου κατά σάρκα Γέννησιν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἄγγελοι ἔψαλαν κατά τήν Γέννησιν τοῦ θείου Βρέφους: «δόξα ἐν Ὑψίστοις θεῷ καί ἐπί γῆς εἰρήνη...», Ἄγγελος ἐπληροφόρησεν ἐν ὀνείρῳ τόν Ἰωσήφ, νά φύγη εἰς τήν Αἴγυπτον, διά νά σωθῆ ὁ ἐνανθρωπήσας Κύριος ἐκ τῆς μανίας τοῦ Ἡρώδου καί Ἄγγελος πάλιν ἐκάλεσεν Αὐτόν ἐξ Αἰγύπτου, ὅτε καί κατώκησεν εἰς Ναζαρέτ, ἐκ τῆς ὁποίας καί Ναζωραῖος ἐκλήθη.

Ἡ έορτή αὐτή έωρτάσθη εἰς τήν ὡς ἄνω Ἱεράν Μονήν διά θείας Λειτουργίας, τῆς ὁποίας προεξῆρξεν ἡ Α.Θ.Μ. ὁ Πατήρ ἡμῶν καί Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος, συλλειτουργούντων Αὐτῷ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ναζαρέτ κ. Κυριακοῦ, τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἰόππης κ. Δαμασκηνοῦ, τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου καί τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ἐλενουπόλεως κ. Ἰωακείμ, Ἁγιοταφιτῶν Ἱερομονάχων, ὧν πρῶτος ὁ Γέρων Καμαράσης Ἀρχιμανδρίτης π. Νεκτάριος, τῶν Ἀρχιμανδριτῶν π. Νήφωνος καί π. Ἀρτεμίου, τῶν έφημερίων τοῦ Ναοῦ τῆς Ἀραβοφώνου Κοινότητος Πρεσβυτέρου κ. Κωνστάντι καί τῶν έφημερίων τῆς Ρωσοφώνου καί Ρουμανοφώνου Κοινότητος, τοῦ Ἀρχιδιακόνου Μάρκου καί τοῦ Ἱεροδιακόνου π. Εὐλογίου, ψαλλούσης τῆς χορωδίας τῆς Κοινότητος ἀραβιστί καί μετεχόντων πιστῶν τῆς Ἀραβοφώνου Κοινότητος, Ρωσοφώνων καί Ρουμανοφώνων, παρουσία τοῦ Πρέσβευς τῆς Ἑλλάδος εἰς τό Τελ Ἀβίβ κ. Παναγιώτου Σαρρῆ καί τοῦ Γενικοῦ Προξένου τῆς Ἑλλάδος εἰς τά Ἱεροσόλυμα κ. Εὐαγγέλου Βλιώρα.

Εἰς τό Κοινωνικόν τῆς θείας Λειτουργίας ὁ Μακαριώτατος ἐκήρυξε τόν θεῖον λόγον διά τῆς κάτωθι προσφωνήσεως Αὐτοῦ:

*Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,*

*«Πρός τίνα δέ τῶν ἀγγέλων εἶρηκέ ποτε· κάθου ἐκ δεξιῶν μου ἕως ἂν θῶ τούς ἐχθρούς σου ὑποπόδιον τῶν ποδῶν σου; οὐχί πάντες εἰσί λειτουργικά πνεύματα εἰς διακονίαν ἀποστελλόμενα διά τούς μέλλοντας κληρονομεῖν σωτηρίαν;» (Ἐβρ. 1, 13-14).*

Εύλαβεῖς Χριστιανοί,

Σήμερον ἡ χάρις τοῦ ἁγίου Πνεύματος συνήγαγε πάντας ἡμᾶς ἐν τῷ ἐπωνύμῳ τούτῳ Ναῶ τῶν ἁγίων Ἀρχιστρατήγων Μιχαήλ καί Γαβριήλ, ἐν τῇ ἱστορικῇ καί Ἀγιογραφικῇ πόλει Ἰόππῃ, ἵνα εὐχαριστιακῶς καί δοξολογικῶς ἀνυμνήσωμεν τάς ἀσωμάτους καί ἀύλους ἀγγελικὰς δυνάμεις, αἵτινες κύκλῳ παριστάμενοι τῷ ἀχράντῳ θρόνῳ τοῦ θεοῦ ἀκαταπαύστως κραυγάζουσι Αὐτῷ: «Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος εἶ θεέ, Παντοκράτωρ», ὡς ἐπιμαρτυρεῖ ὁ Προφήτης Ἡσαΐας λέγων: «εἶδον τόν Κύριον καθήμενον ἐπὶ θρόνου ὑψηλοῦ καί ἐπηρμένου, καί πλήρης ὁ οἶκος τῆς δόξης αὐτοῦ. Καί Σεραφίμ εἰστήκεισαν κύκλῳ αὐτοῦ, ἕξ πτέρυγες τῷ ἐνί καί ἕξ πτέρυγες τῷ ἐνί, καί ταῖς μέν δυσί κατεκάλυπτον τό πρόσωπον, ταῖς δέ δυσί κατεκάλυπτον τούς πόδας καί ταῖς δυσί ἐπέταντο· καί ἐκέκραγεν ἕτερος πρός τόν ἕτερον καί ἔλεγον· ἅγιος, ἅγιος, ἅγιος Κύριος σαβαώθ, πλήρης πᾶσα ἡ γῆ τῆς δόξης αὐτοῦ», (Ἠσ. 6, 1-3).

Κατά δέ τήν μαρτυρίαν τοῦ ἁγίου Εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου, λέγει Ἰησοῦς τῷ Ναθαναήλ: «Καί λέγει αὐτῷ· ἀμήν ἀμήν λέγω ὑμῖν, ἀπ' ἄρτι ὄψεσθε τόν οὐρανόν ἀνεωγῶτα, καί τούς ἀγγέλους τοῦ θεοῦ ἀναβαίνοντας καί καταβαίνοντας ἐπὶ τόν υἱόν τοῦ ἀνθρώπου», (Ἰωάν. 1,52). «Ὡς ἐπὶ γνήσιον Υἱόν τοῦ θεοῦ ἀνέβαινον καί κατέβαινον οἱ ἄγγελοι ἐπ' αὐτόν [τόν Χριστόν] διακονοῦντες», λέγει ὁ Ζιγαβηνός. Λίαν σημαντική ἐνταῦθα ἡ ἐρμηνεία τοῦ Ἁγίου Κυρίλλου Ἀλεξανδρείας περί τῆς λειτουργικῆς διακονίας τῶν ἀγγέλων: «Ἐπὶ τόν Υἱόν τοῦ ἀνθρώπου, τοὔτέστιν ὑπηρετοῦντας καί διακονουμένους τοῖς αὐτοῦ [τοῦ Χριστοῦ] διατάγμασιν εἰς τήν τῶν μελλόντων πιστεῦειν σωτηρίαν. Τότε δὴ μάλιστα θεοῦ κατά φύσιν ὑπάρχων Υἱός ἀναδειχθήσεσθαί φησίν».

Ἐναργεστάτη τυγχάνει καί ἡ περί τῶν Ἀγγέλων μαρτυρία τοῦ Ἁγίου Εὐαγγελιστοῦ Λουκᾶ: «Καί ποιμένες ἦσαν ἐν τῇ χώρᾳ τῇ αὐτῇ ἀγραυλοῦντες καί φυλάσσοντες φυλακὰς τῆς νυκτός ἐπὶ τήν ποιμνὴν αὐτῶν· καί ἰδοὺ ἄγγελος Κυρίου ἐπέστη αὐτοῖς καί δόξα Κυρίου περιέλαμψεν αὐτούς, καί ἐφοβήθησαν φόβον μέγαν· καί εἶπεν αὐτοῖς ὁ ἄγγελος· μὴ φοβεῖσθε· ἰδοὺ γάρ εὐαγγελίζομαι ὑμῖν χαρὰν μεγάλην, ἣτις ἔσται παντί τῷ λαῷ, ὅτι ἐτέχθη ὑμῖν σήμερον σωτήρ, ὅς ἐστι Χριστός Κύριος, ἐν πόλει Δαυΐδ. καί τοῦτο ὑμῖν τό σημεῖον· εὐρήσετε βρέφος ἐσπαργανωμένον, κείμενον ἐν φάτνῃ· καί ἐξαίφνης ἐγένετο σὺν τῷ ἀγγέλῳ πλῆθος στρατιᾶς οὐρανοῦ αἰνούντων τόν θεόν καί λεγόντων· δόξα ἐν ὑψίστοις θεῷ καί ἐπὶ γῆς εἰρήνῃ, ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία», (Λουκ. 2,8-14).

Προσέτι δέ οἱ ἄγγελοι ἔχουν ὡς ἀποστολήν αὐτῶν τήν προστασίαν καί βοήθειαν τῶν ἀνθρώπων διὰ τήν σωτηρίαν αὐτῶν, ὡς κηρύττει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος: «Οὐχί πάντες [οἱ ἄγγελοι] εἰσὶ λειτουργικά πνεύματα εἰς διακονίαν ἀποστελλόμενα διὰ τούς μέλλοντας κληρονομεῖν σωτηρίαν;», (Ἐβρ. 1, 14).

Ἐρμηνεύοντες τούς λόγους τούτους ὁ μέν ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός λέγει: «Ὅρα πόσον πρός αὐτόν τῶν ἀγγέλων τό μέσον, ὅπου γέ ὁ μέν [ὁ Κύριος] κάθηται ἄνω, οἱ δέ ἄγγελοι λειτουργοῦσιν Αὐτῷ κάτω»· ὁ δέ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος λέγει: «τῶν ἀγγέλων λειτουργία τό διακονεῖν τῷ θεῷ εἰς σωτηρίαν ἡμετέραν [τῶν ἀνθρώπων]... «δοῦλοί εἰσι τοῦ Υἱοῦ τοῦ θεοῦ καί πολλαχοῦ δι' ἡμᾶς [τούς ἀνθρώπους] πέμπονται». Οἱ ἄγγελοι, μέ ἄλλα λόγια, μεριμνοῦν διὰ τήν σωτηρίαν ἑνός ἐκάστου ἡμῶν.

Εἰς τήν σημερινήν ἀποστολικήν περικοπήν ὁ Ἱερώτατος Παῦλος ἐπισημαίνει τήν ἐπιμέλειαν, τήν ὁποίαν ὀφείλομεν νά ἐπιδεικνύμεν οἱ πιστοί, διὰ τήν σωτηρίαν

ἡμῶν λέγων: «εἰ γάρ ὁ δι' ἀγγέλων λαληθεῖς λόγος ἐγένετο βέβαιος, καί πᾶσα παράβασις καί παρακοή ἔλαβεν ἔνδικον μισθαποδοσίαν, πῶς ἡμεῖς ἐκφευξόμεθα τηλικαύτης ἀμελήσαντες σωτηρίας; ἤτις ἀρχὴν λαβοῦσα λαλεῖσθαι διὰ τοῦ Κυρίου, ὑπὸ τῶν ἀκουσάντων εἰς ἡμᾶς ἐβεβαιώθη», (Ἐβρ. 2,2-3).

Καί ἀναλυτικώτερον, ἐάν κάθε παράβασις τοῦ Νόμου, τὸν ὁποῖον ἀνήγγειλε ὁ θεός εἰς τὸν Μωϋσῆν μέσω τῶν ἀγγέλων τιμωρήθηκε δικαίως, πῶς ἡμεῖς θά διαφύγωμεν τὴν τιμωρίαν, ἐάν ἀμελήσωμεν μίαν τόσον μεγάλην καί σπουδαίαν σωτηρίαν; Ἡ σωτηρία αὕτη δέν ἐλέχθη δι' ἀγγέλων ὅπως ὁ νόμος, ἀλλ' ἀφ' οὗ ἤρχισε νά κηρύττεται ἀπὸ Αὐτόν τὸν Κύριον, μᾶς παρεδόθη ὡς βεβαία καί ἀξιόπιστος ἀπὸ τοῦ ἀποστόλου, τὴν ὁποίαν ἤκουσαν ἀμέσως ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ Κυρίου.

Καί διερωτᾶται ὁ σύγχρονος ἡμῖν ἐπίσκοπος Πέλλης κ. Ἰωήλ: «Ὅταν μιᾶμε γιὰ σωτηρία, τί ἐννοοῦμε; Ἐννοοῦμε τὴν διάσωσιν τοῦ ἀνθρωπίνου προσώπου. Ὁ ἄνθρωπος πού εἶναι εἰκόνα τοῦ θεοῦ μέ τὴν ἁμαρτίαν ἀμαυρώθηκε. Διὰ τοῦτο χρειάσθηκε νά ἔλθῃ εἰς τὴν γῆν ὁ Χριστός, νά καθάρῃ τὴν εἰκόνα τοῦ ἀνθρωπίνου προσώπου». Τίποτε δέν εἶναι εἰς τὸν θεόν τόσον περιζήτητον καί περισπούδαστον, ὅσον ἡ σωτηρία τῆς ψυχῆς μας, γράφει ὁ Ἱερός Χρυσόστομος: «Οὐδέν γάρ οὕτω τῷ θεῷ περισπούδαστον, ὡς ψυχῆς σωτηρία». Τοῦτο ἐξ ἄλλου κηρύττει ὁ Ἀπόστολος Πέτρος λέγων: «[κομιζόμενοι] τὸ τέλος τῆς πίστεως ὑμῶν, σωτηρίαν ψυχῶν», (Α΄ Πέτρου 1,9).

Καταδεικνύων τὴν ἀξίαν τοῦ ἀνθρώπου καί βεβαίως τῆς ψυχῆς αὐτοῦ, ὁ θεσπέσιος Παῦλος λέγει, ἐπικαλούμενος τὸν ψαλμῶδόν: «ἠλάττωσας αὐτόν βραχύ τι παρ' ἀγγέλους, δόξῃ καί τιμῇ ἐστεφάνωσας αὐτόν, πάντα ὑπέταξας ὑποκάτω τῶν ποδῶν αὐτοῦ·», (Ἐβρ. 2,7 / Ψαλμ. 8,6)· τούτέστιν, κατέστησας, [Κύριε], τὸν ἄνθρωπον ὀλίγον κατώτερον τῶν ἀγγέλων Σου καί ἐστεφάνωσας αὐτόν μετὰ δόξης καί τιμῆς ὡς βασιλέα τῆς κτίσεως. Ὅλα τὰ ὑπέταξας κάτω ἀπὸ τὰ πόδια Αὐτοῦ.

Σημειωτέον, ὅτι οἱ ἄγγελοι ὑπερέχουν τῶν ἀνθρώπων, διότι δέν εἶναι θνητοί καί δέν περιγράφονται σωματικῶς, λέγει ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός: «Ἐπεὶ δὴπερ μὴ εἰσὶ θνητοί. Νόες δέ ὄντες ἐν νοητοῖς καί τόποις εἰσίν, οὐ σωματικῶς περιγραφόμενοι, ἀλλὰ τῷ νοητῶς παρῆναι καί ἐνεργεῖν... Καθὼς ὑπὸ τοῦ Δημιουργοῦ ἐτάχθησαν, καί τὰ καθ' ἡμᾶς οἰκονομοῦντες καί βοηθοῦντες ἡμῖν· πάντως δέ ὅτι κατὰ τὸ θεῖον θέλημά τε καί πρόσταγμα ὑπὲρ ἡμᾶς ὄντες αἰεὶ τε περὶ θεόν ὑπάρχοντες».

Ἰδοὺ λοιπόν διὰ τί ἡ ἀγία τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία ἰδιαζόντως τιμᾷ καί γεραίρει τὴν Σύναξιν τῶν Ἀγγέλων, τούτέστιν τὴν ὑπὸ τοῦ Ταξιάρχου τῶν ἀσωμάτων Δυνάμεων Μιχαὴλ γενομένην συνάθροισιν αὐτῶν. Ἡμεῖς δέ μετὰ τοῦ ὑμνωδοῦ εἶπωμεν: «Ἄγγελοί τε καί Ἀρχάγγελοι, θρόνοι, Ἐξουσίαι καί Κυριότητες, Ἀρχαί τε καί Δυνάμεις, Χερουβίμ καί Σεραφίμ, μετὰ τῆς θεοτόκου, ὑπὲρ τοῦ κόσμου ἰκετεύσατε», Ἀμήν, ἔτη πολλά!

Μετὰ τὴν θείαν Λειτουργίαν ἠκολούθησε κέρασμα καί ἐν συνεχείᾳ τράπεζα ὑπὸ τοῦ ἀνακαινιστοῦ τῆς Μονῆς καί τῆς ἐκ νέου ἀνεγέρσεως τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τοῦ Ἀρχαγγέλου Μιχαὴλ, καέντος τὸ 1956, Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἰόππης κ. Δαμασκηνοῦ.

Ἡ ἑορτὴ τῶν Ἀρχαγγέλων ἐωρτάσθη ὡσαύτως καί εἰς τὴν Ἱεράν αὐτῶν Μονήν, τὴν

ἔναντι τοῦ Πατριαρχείου εἰς ἀπόστασιν μικροτέραν βολῆς λίθου νοτίως.

Εἰς ταύτην ἐωρτάσθη δι' Ἑσπερινοῦ ἀφ' ἑσπέρας καί θείας Λειτουργίας τήν πρωΐαν, τῆς ὁποίας προεξῆρξεν Ἀρχιεπισκοπικῶς ὁ ἀνακαινιστής τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Λύδδης κ. Δημήτριος, συλλειτουργούντων αὐτῷ τοῦ Δραγουμάνου Ἀρχιμανδρίτου π. Μαθαίου, τοῦ Ἀρχιμανδρίτου Δημητρίου καί τοῦ Ἱεροδιακόνου Συμεών, ψάλλοντος τοῦ κ. Βασιλείου Γκοτσοπούλου μετά τῶν μαθητῶν τῆς Πατριαρχικῆς Σχολῆς, βοηθοῦντος τοῦ Πρωτοψάλτου τοῦ μοναστηριακοῦ Ναοῦ Ἀγίων Κωνσταντίνου καί Ἑλένης Ἀρχιμανδρίτου π. Εὐσεβίου.

Μετά τήν θείαν Λειτουργίαν ὁ Σεβασμιώτατος παρέθεσε κέρασμα εἰς τό προαύλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς.

**Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας**